

Arrest

nr. 110 823 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 juli 2009 in het bezit gesteld van een studentenvisum. Op 22 november 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart in zijn hoedanigheid van student. De geldigheidsduur van deze A-kaart werd verlengd tot 31 oktober 2011.

1.2. Op 28 februari 2010 diende verzoeker samen met zijn Belgische partner een huwelijksaangifte in bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Brugge. Op 26 mei 2011 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand het huwelijk te voltrekken.

1.3. Tegen deze beslissing stelden verzoeker en zijn partner beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, die de vordering bij vonnis van 5 oktober 2011 ongegrond verklaarde, nu de werkelijke intentie van verzoeker en zijn partner er niet op gericht is een duurzame leefgemeenschap uit te bouwen. Tegen dit vonnis stelden verzoeker en zijn partner beroep in bij het hof van beroep te Gent.

1.4. Op 19 maart 2012 legden verzoeker en zijn partner een verklaring wettelijke samenwoning af. Op 19 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 5 september 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 101 646 van 25 april 2013 werd de beslissing vernietigd.

1.6. Op 18 juni 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 19.03.2012 werd ingediend door:

Naam: E.A. Voorna(a)m(en): Hamid (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Brugge weigerde op 26.05.2011 het geplande huwelijk tussen D.N.M. en E.A.H. naar aanleiding van het negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Brugge. De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge bevestigde de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat impliceert dat een magistraat, na uitgebreide debatten, oordeelde dat het “partnerschap” geveinsd wordt louter met het oog op verblijfsrecht. Door na de start van een fraude onderzoek inzake schijnhuwelijk, verblijfsrecht aan te vragen op grond van “wettelijk samenwonen” wordt opnieuw misbruik van de procedure en eventuele subjectieve rechten gemaakt. Bedrog vernietigt alles; Te meer om dat uit de parlementaire voorbereidingswerken duidelijk kan worden afgeleid dat ‘partnerschap’ in het kader van “wettelijk samenwonen” zoals bij het huwelijk een “affectief en seksueel” karakter moet hebben. Dit is te dezen niet het geval. Verblijf toekennen houdt in dat, door toedoen van de behandelingstermijn van zes maanden, zijnde een vervaltermijn, fraude gehonoreerd wordt wanneer de rechtsgang inzake schijnhuwelijk gerekt wordt. Voormeld rechtsbeginsel moet in samenhang met artikel 35 van de richtlijn 2004/38 EG behandeld worden. Voormelde bepaling bepaalt het volgende: “De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht ingeval van rechtsmisbruik of fraude, zoals (...) schijnhuwelijk te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken”. Te dezen bevinden er zich voldoende elementen in het administratief dossier die wijzen dat er sprake is van een frauduleus partnerschap (o.a. huwelijksaanzoek via internet na 2 weken: het aangaan van een huwelijk (partnerschap) veronderstelt toch een minimum aan reflectie van beide partners met het oog op een duurzame verbintenis; betrokkene wilden huwen zonder dat ze weinig of niet van elkaars verleden afwisten). Het partnerschap heeft aldus kennelijk een ongeoorloofde oorzaak.

Hieruit volgt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging die gestipuleerd werden in de wet van 15.12.1980, artikel 40 bis, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Artikel 7,1,2° van de wet 15.12.1980: regelmatig verblijf verstrekken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een eerste middel onder meer de schending op van artikel 40bis, § 2, 2° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...) Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag verblijfskaart van een burger van de Unie opnieuw geweigerd.

Zo verwijst de bestreden beslissing opnieuw enkel en alleen naar het art. 40bis Vw. en naar het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Brugge op 26 mei 2011 het geplande huwelijk tussen verzoeker en zijn levenspartner weigerde naar aanleiding van het negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Brugge, beslissing welke door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge werd bevestigd.

Dat verzoeker dienaangaande dient op te merken dat de door verzoeker ingediende aanvraag verblijfskaart van een burger van de Unie opnieuw volkomen onterecht door verweerder wordt geweigerd.

Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 25 april 2013 nr. 101 646 van oordeel is dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie rekening dient te houden met het beroep dat door verzoeker aangetekend werd bij het Hof van Beroep te Gent tegen het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge zetelend zoals in kort geding dd. 5.10.2011 (cf. stuk 2) en geenszins kon stellen dat het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge zetelend zoals in kort geding dd. 5.10.2011 kracht van gewijsde heeft verworven, wordt door verweerder in de bestreden beslissing opnieuw verwezen naar hetzelfde vonnis dd. 5.10.2011 terwijl dit vonnis, gelet op het hangende beroep bij het Hof van Beroep te Gent (pas behandeling op zitting dd. 20.02.2014, cf. stuk 2), nog steeds niet in kracht van gewijsde is getreden !!!

Dat er derhalve geenszins door verweerder opnieuw kon verwezen worden naar de vermeende fraude ingevolge het voorgenomen huwelijk van verzoeker, naar het art. 35 de richtlijn 2004/38 EG (betreffende het misbruik van schijnhuwelijk), naar het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge zetelend zoals in kort geding dd. 5.10.2011 (aangaande het voorgenomen huwelijk) en naar de bevindingen van de magistratuur weergegeven in dit vonnis, zolang dit vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge zetelend zoals in kort geding dd. 5.10.2011 (welke een oordeel velt over het voorgenomen huwelijk van verzoeker) niet in kracht van gewijsde is getreden !!! (...)”

2.2. De verwerende partij repliceert:

“In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geoordeeld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond zich in een duurzame en stabiele partnerrelatie te bevinden, en dit onder verwijzing naar het advies van het parket en het vonnis dd. 05.10.2011.

De beschouwingen van verzoekende partij omtrent het feit dat het vonnis dd. 05.10.2011 nog niet in kracht van gewijsde is getreden, zijn irrelevant, nu de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van art. 40bis, § 2, 2°, f) Vreemdelingenwet, maar wel in toepassing van art. 52, §4, vijfde lid Vreemdelingenbesluit juncto art. 40bis Vreemdelingenwet, en op grond van het principe “fraus omnia corrumpit”.

De redenering van verzoekende partij, als zou een verblijfsrecht moeten worden toegekend aan de persoon die zich niet in een echte relatie bevindt, zolang dit niet definitief is vastgesteld, kan niet worden afgeleid uit art. 40bis Vreemdelingenwet, en kan in elk geval niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest. Terecht motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris dienomtrent: “Verblijf toekennen houdt in dat, door toedoen van de behandelingstermijn van zes maanden, zijnde een vervaltermijn, fraude gehonoreerd wordt wanneer de rechtsgang inzake schijnhuwelijk gerekt wordt. ”

De gemachtigde van de Staatssecretaris is er niet toe gehouden een verblijfsrecht te verlenen aan vreemdelingen die door middel van fraude dit recht trachten te bekomen.”

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wel een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;"

Via artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op een partner van een Belgische onderdaan.

2.4. Kernbetoog van verzoeker is dat niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat tegen het in punt 1.3. bedoelde vonnis hoger beroep werd aangetekend bij het hof van beroep van Gent.

2.5. Artikel 167 van het BW luidt als volgt:

"De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

(...)

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand (na de kennisgeving van zijn beslissing) beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg."

2.6. De Raad stelt vast dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, f) *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist dat de op grond van artikel 167 van het BW genomen beslissing "kracht van gewijsde heeft gekregen". Daargelaten de vaststelling dat enkel uitspraken van rechtbanken kracht van gewijsde kunnen verwerven (artikel 28 van het Ger.W.), is het redelijkerwijze de bedoeling van de wetgever om een beslissing te viseren van een ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking (wegens een schijnhuwelijk) die definitief is geworden, d.w.z. niet meer vatbaar is voor hoger beroep. Dit dient niet alleen de hypothese te omvatten van een uitgeput beroep bij de rechtbank van eerste aanleg, doch ook bij het hof van beroep.

2.7. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een begin van bewijs toe dat hij bij het hof van beroep te Gent een beroep heeft ingediend tegen het in punt 1.3. bedoelde vonnis. Het betreft een schrijven van de griffie van het hof van beroep van Gent van 30 januari 2012 waaruit blijkt dat het "geschied: weigering huwelijk" wordt vastgesteld op de zitting van de 11e kamer van het hof van beroep op 20 februari 2014. Het administratief dossier bevat tevens een schrijven van 17 september 2012 van een ander advocatenkantoor waarbij de verwerende partij er op gewezen werd dat het in punt 1.3. bedoelde vonnis geen kracht van gewijsde heeft verworven omdat hiertegen een beroep werd ingediend bij de hof van beroep te Gent.

2.8. Verwerende partij heeft artikel 40bis, § 2, 2° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden door geen rekening te houden met het beroep dat aangetekend werd bij het hof van beroep van Gent tegen het in punt 1.3. bedoelde vonnis en dienaangaande minstens niet aan afdoende feitenvergaring gedaan te hebben. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog, te meer daar de Raad vaststelt dat het administratief dossier een "synthesenota/verblijf" bevat van de verwerende partij, opgesteld op 2 april 2012 waarin gesteld wordt: "Blankenberge en Brugge gecontacteerd om te vragen of er beroep aangetekend was tegen het vonnis van Rechtbank in eerste aanleg. Dit zou niet het geval zijn, bijlage 20 gemaakt op basis van weigering huwelijk 167 BW", waarmee verwerende partij het belang van een eventueel hangend beroep voor het hof van beroep onderstreept.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar repliek dat de bestreden beslissing kan steunen op het beginsel *fraus omnia corrumpit*, aangezien het hof van beroep zich nog dient uit te spreken over het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dat het negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Brugge heeft bevestigd.

2.9. Artikel 40bis, § 2, 2° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet *juncto* de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Deze onderdelen van het eerste middel zijn gegrond en deze vaststelling leidt tot

de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC